

ת"פ 54097/06/14 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד יחיאל סירי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54097-06-14 מחלקה לחקירות שוטרים -
מח"ש נ' סירי

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

המאשימה

נגד

יחיאל סירי

הנאשם

גזר דין

רקע

1. בהתאם להודאת הנאשם, קבעתי כי ביצע עבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

בהתאם לעובדות כתב האישום, שירת הנאשם כשוטר מתנדב במשטרת ישראל. המתלוננת, ילידת 1992, שירתה כשוטרת מתנדבת באותו מקום. ביום 21.8.13, נהג הנאשם במסגרת תפקידו בניידת משטרתית. בסיום משמרת בשעה 23:30, עלתה לניידת המתלוננת, אשר שירתה אף היא כשוטרת מתנדבת, זאת על מנת שהנאשם יסיעה לביתה. במהלך הנסיעה אמר הנאשם למתלוננת: "שנינו לבד בניידת, מה שנינו יכולים לעשות בניידת?". בתגובה, ענתה לו המתלוננת: "איזה שאלה, מאיפה הבאת את זה?". בשלב זה, הניח הנאשם את ידו הימנית מעל ברך שמאל של המתלוננת והעלה את ידו לעבר ירכה, באופן שהרים את חצאיתה. המתלוננת מחתה בפני הנאשם והזיזה את ידו. הנאשם ענה לה: "עזבי אותך, תזרמי", ושב והניח ידו על ירכה. המתלוננת אמרה לנאשם כי יש לה חבר, כי זה "לא מתאים לה", ושוב הזיזה את ידו. הנאשם הניח את ידו על גבה של המתלוננת, וניסה להרים את חולצתה. המתלוננת אמרה לנאשם "די לא מתאים", אך הנאשם השיב לה "נו תפסיקי". על אף שהמתלוננת אמרה שוב "די", הניח הנאשם את ידו בפעם השלישית על ירכה. המתלוננת תפסה את ידו של הנאשם והזיזה אותה חרף התעקשותו.

מאוחר יותר, התקשר הנאשם אל המתלוננת וביקש את סליחתה, ואמר לה שאם תתלונן "תפיל אותו לתהום", ולכן ביקש ממנה להימנע מכך.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, נקבעה אשמתו, והדין נדחה לשם קבלת תסקיר. עוד הסכימו הצדדים, כי ככל שהנאשם יעבור טיפול והתסקיר יהיה חיובי, תעתור המאשימה למאסר מותנה, של"צ ופיצוי למתלוננת.

3. לפי האמור בתסקיר שרות המבחן, הנאשם בן 38, רווק, פוטר מעבודתו על רקע התנהלות הליך זה. בעת האחרונה החל הנאשם לעבוד כנהג אוטובוס במשרה מלאה. הנאשם התמודד עם קשיים רגשיים וחברתיים, החל מגיל צעיר. על אף קשייו, התמיד הנאשם בתחום העבודה כמאבטח, והתנדב לאורך שנים כמתנדב במשטרה, הגם שלא התקבל לעבוד בה. לאחר קרות האירוע, ובשל דכדוך בו שקע הנאשם, נלקח ממנו נשקו, והוא הועבר לתפקידים שונים עד שפוטר לבסוף. הנאשם הודה בביצוע העבירה, אולם צמצם את חלקו ולא הביע אמפטיה למתלוננת. לאור המלצת שירות המבחן השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית. הנאשם הגיע לכל המפגשים, השתתף בהם פיזית אולם לא בהכרח נתרם מהם ברמת התנהלותו בקשר מול נשים. לנאשם עדיין דפוסי חשיבה מעוותים, כאשר תופס את התנהגות המתלוננת כ"פיתוי", ומתקשה לבטא אמפטיה כלפיה. לפיכך, ציין שרות המבחן כי הנאשם עדיין זקוק להמשך סיוע טיפולי ארוך טווח. על מנת שלא לפגוע בעתידו התעסוקתי, ונוכח השתלבותו בתכנית הטיפולית, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן וצו של"צ בהיקף של 120 שעות.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה עתרה להטיל על הנאשם צו של"צ בליווי מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת. המאשימה טענה כי מדובר ברף גבוה של עבירת ההטרדה המינית. אין מדובר באמירה פוגעת אלא במעשה לו התנגדה המתלוננת, מעשה אשר חזר על עצמו שוב ושוב, חרף מחאות המתלוננת. המאשימה הפנתה לפגיעה בערכים המוגנים של אוטונומית המתלוננת על גופה, פגיעה בפרטיותה וכבודה כאדם, ופגיעה בשמה הטוב של המשטרה והשוטרים. המאשימה ציינה כי מדובר באירוע מתמשך כאשר הנאשם יכול היה לסגת מהתנהגותו, אולם שב עליה. המאשימה הפנתה אף לפער הגילאים בין הנאשם לבין המתלוננת, וטענה כי מטבע הדברים נגרמה למתלוננת עוגמת נפש גדולה ופגיעה שתלווה אותה בהמשך. לאחר שציינה את נקודות הזכות של הנאשם, עתרה המאשימה להרשיעו ולהטיל עליו ענישה כמפורט לעיל.

5. הסנגור הפנה לקשייו החברתיים של הנאשם ולבדידות העמוקה המלווה אותו. הסנגור טען כי מדובר באירוע קצר ביותר, ובמעשים המצויים ברף התחתון של עבירת המעשה המוגנה. לטענתו, מדובר בפרשנות לא נכונה אותה נתן הנאשם, לנסיבות בהן היה עם המתלוננת ביחידות, סבר כי היא מעוניינת בקשר עימו, ועל כן ניסה את מזלו, תוך חשש, בשל הקושי ביחסיו הבינאישיים. הנאשם הצטער על שאירע והתקשר מיד על מנת לבקש את סליחת המתלוננת. בהמשך, נשקו של הנאשם ניטל ממנו, הנאשם פוטר מעבודתו ואף הופסקה התנדבותו, שהיתה המסגרת היחידה בה יכול היה ליצור קשרים חברתיים ולמלא את חייו בתחושת ערך. לטענת בא כוח הנאשם, מקרה זה נכנס בגדר החריג של הלכת כתב.

לאור כל האמור, עתר בא כוח הנאשם, לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה.

הנאשם טען שהוא עובד כיום בחברת "קווים עלית" כנהג אוטובוס, הביע התנצלות מלאה וחרטה על מעשיו, וציין כי נלקחה ממנו תחושת השייכות שלו בשל הפסקת עבודתו בהתנדבות.

6. ככלל, על בית המשפט להרשיע נאשם שהודה בביצוע עבירה, או שאשמתו הוכחה מעבר לכל

ספק סביר. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, "חריג שבחריגים", בהם נוצר פער בלתי נסבל בין מידת הפגיעה בנאשם לבין תועלת ההרשעה לאינטרס הציבורי, יאות בית המשפט לסטות מכלל ההרשעה, וזאת בהתקיימם של שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים"

(ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3), 337, 342 (1998)).

7. בעניין הנזק העיתידי הצפוי לנאשם מעצם הרשעתו, אין להידרש לאפשרויות תיאורטיות שאין לדעת אם תתממשנה בעתיד (רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)). בית המשפט העליון שב ונדרש לסוגיה זו פעמים רבות, וקבע כי על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו, להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בשיקומו, כאשר אין די, למשל, רק בהצגת הסכם עבודה (רע"פ 7224/14 משה פרינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.11.2014)). כדבריו של כב' השופט שוהם:

"אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי", ויש להצביע על קיומו של נזק "מוחשי וקונקרטי" אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה..."

העבירה בה הורשע הנאשם, אינה קלה כלל ועיקר. אין מדובר בנסיגה תמימה, בודד, של הנאשם לבחון האם המתלוננת תענה להצעתו הפיזית, אלא במספר נסיגות אשר חזרו על עצמם, על אף דבריה והתנהגותה החד משמעיים של המתלוננת. יש לציין את פער הכוחות בין הנאשם למתלוננת, הן נוכח העובדה שנהג ברכב בו נסעו השניים בשעת לילה מאוחרת, והן נוכח פער הגילאים ביניהם. הנאשם ביקש ליצור קשר פיזי עם המתלוננת, ביטל את רצונה לחלוטין, ונתן דרור לרצונותיו ולדחפיו. הנאשם שלח את ידו לירכה של המתלוננת שלוש פעמים, על אף שהמתלוננת הבהירה לו שאינה מעוניינת במגעו, בין בדיבור ובין אם בהזזה חוזרת של ידו מירכה. הנאשם לא אמר נואש, ועבר מהירך לאזור המותן בנסיגה להרים את חולצתה. פעולה מתמשכת שכזו, בנסיבות האמורות, מקשה על קבלת הטענה לסיום ההליך ללא הרשעה.

בנוסף, הנאשם לא הוכיח כי תיגרם לו אותה פגיעה קשה ובלתי מידתית. הנאשם החל לעבוד לאחרונה כנהג אוטובוס, כאשר יש לזכור שפוסט מעבודתו הקודמת בשל תיק זה. יחד עם זאת, אין כל ידיעה שיפוטית, כי הרשעה בדין תביא באופן ודאי לפיטורי הנאשם, או שתפגע בו בעבודתו.

הפסיקה אותה הציג ב"כ הנאשם, עוסקת בנסיגות מקרה שונה, אירוע נקודתי ולא מתמשך כגון האירוע הנדון. בנוסף, מדובר בנסיגות אישיות שונות כאשר בית המשפט המחוזי נתן את עיקר המשקל לכך שחברת "אגד" פיטרה את הנאשם בשל הרשעתו, וכן מידת הנזק המשמעותית למשפחתו הקרובה של הנאשם. אין אלה

הנסיבות במקרה הנדון.

לסיכום כל האמור לעיל, אני קובע כי לא התקיימו שני התנאים לסיום ההליך באופן של אי הרשעה.

לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדה מינית.

מתחם הענישה

8. מדובר בעבירה בה פגם מוסרי, ופגיעה ממשית באוטונומית האדם על גופו, בפגיעה בכבודו ובחדירה לפרטיותו. תחושות קשות של סבל, עוגמת נפש ועכבות מנטליים, מלווים את נפגעי עבירות המין לא פעם, ולמעשה אירוע שערך אך זמן קצר נותן אותות ממושכים בקורבן העבירה.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל ואת מעשה העבירה בנסיבותיו, אני קובע כי מתחם הענישה באירוע זה נע בין השתת מאסר מותנה לצד צו של"צ לבין מאסר בפועל למשך 6 חודשים.

העונש המתאים

9. הנאשם אדם מבוגר, אשר כפי שעולה מהתסקיר נושא דימוי עצמי נמוך, מתמודד עם בעייתיות במישור החברתי, הרגשי והבינאישי. הנאשם שילם מחיר לא קל בעקבות מעשיו, אשר הביאו לסיום עבודתו כמאבטח, ואף הביאו להפסקת התנדבותו במשטרה, לה יחס הנאשם משמעות וערך.

הנאשם, נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע העבירה, קיבל אחריות על מעשיו, השתתף בקבוצה טיפולית, ולא הסתבך בפלילים לאחר המקרה, גם אם עד כה ההליך הטיפולי טרם נשא תוצאות חיוביות.

שיקולים אלה מטים את הכף לקבלת המלצת שירות המבחן לעניין העונש, אף שהדרך הטיפולית עדיין בעיצומה.

9. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חמישה חודשי מאסר אותם, לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי החוק למניעת הטרדה מינית או עבירה של מעשה מגונה.

ב. 120 שעות לתועלת הציבור, זאת בהתאם לתכנית אשר גובשה על ידי שירות המבחן.

ג. ניתן בזאת צו מבחן למשך שנה מהיום.

ד. פיצוי למתלוננת בסך ₪ 2,500 אשר ישולמו בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.8.15 ומידי תחילת כל חודש שלאחריו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ה, 1 ביולי 2015, במעמד הצדדים.